

4 sammenholdt med § 9 angaaende Alderstillaaget. Saavidt jeg veed, er det nu i Almindelighed gjennemgaaende med Alderstillaaget, at det kun beregnes Embedsmanden tilgode for det Embede, hvori han er, men at han derimod, naar han forflyttes til et andet lidt høiere Lønnet Embede, begynder med den lavere Lønning for dette Embede og fortsætter saa med Alderstillaag efter den Tid, hvori han er i Embedet. Saavidt jeg kan forstaae de to nævnte Paragraffer, saa er derimod det Modsatte, Tilfældet her, saa er det Tilfældet, at ved Siden af, at en Embedsmand beholder Ret til Alderstillaag for det lavere Lønnede Embede, han nu er i, saa begynder han ikke, naar han flyttes over i et høiere Lønnet Embede, med den Begyndelseslønning, som der er fastsaaet for det nævnte Embede, men han begynder med Begyndelseslønningen plus det Alderstillaag, som han kunde have havt, hvis han hele sin Embedstid havde staaet i dette Embede. Hvis det er Tilfældet, og det tror jeg nok det er, saa er det en Ting, som efter min Mening kunde fortjene en nøiere Overveielse, idet denne Maade at lønne paa, anvendt paa samtlige vore Lønningsforhold, vil medføre en meget betydelig Forhøielse. Der er i § 7 nedlagt en Betragtning, som gaaer ud paa, at Rangstatten for Fremtiden skal bortfalde, forsaavidt Rangten falder sammen med selve Embedet. Deri kan jeg ikke være ganske enig. Jeg betragter Rang- og Titelvæsenet som en Værdiforøgelse, der tilfalder den enkelte Mand fra det Tidspunkt han har modtaget Titelen, og da det holder saa haardt med at faae Indkomststatten gjenneført, tror jeg, at man ikke godt tør give Slip paa Værdier i denne Retning som i alle andre. Endnu vil jeg blot udtale mig om et Punkt, og det er med Hensyn til Revisionen. Det er en almindelig Bestemmelse i vore Lønnings- og Contoirholdslove, at de skulle underkastes en almindelig Revision hvert 5te Aar. Efter de Erfaringer, man gjør, deels ved de nu foreliggende Lønningslove, og deels af Alt, hvad der er gaaet forud, forekommer det mig, at der ikke skulde være synlig Grund til at fastholde denne Bestemmelse, hverken i det Almindelige eller i

det Enkelte, undtagen i ganske særlige Tilfælde. Det Historiske i denne Retning viser os, at enhver ny Lov, der er forelagt i den Retning, har forarsaget en Forhøielse. Man kjender her i Landet, tror jeg, et enkeltstaaende Tilfælde, men det angaaer just ikke Landets Embedsmænd, og det er i Veile Amt, hvor der siges, at Amtsraadet har nedsat Sognefogdernes Lønning til det Halve. Hvis noget Saadant kunde blive Tilfældet her, saa var det galt, hvad jeg sagde, men jeg tror, at Erfaringen fuldstændig har godtgjort, at det Modsatte har været Tilfældet her; og naar det nu forholder sig saaledes, saa kan jeg ikke skjønne, at der er nogen Anledning fra Folkethingets, fra Besparelsesmændenes Side til idelig og idelig at drive paa, at der skal foregaae en Revision hvert 5te Aar, da Resultatet, som sagt, bliver det Modsatte af Besparelser. Derimod tror jeg, at man temmelig roligt kunde nøies med, at Regjeringen forelagde Lønningslovene efterhaanden som den fandt, at der maatte være Trang dertil. Der er endnu en Bemærkning, som jeg vil fremsætte, og det er angaaende Sædtillaaget. Jeg er enig med de Herrer i den Betragtning, at hvis Sædtillaaget virkelig havde de Gøder, som man, da det blev indført, troede, at det vilde have, saa var det en meget prisværdig Fremgangsmaade; men det tror jeg neppe, det har. Sædtillaaget har ikke den Virkning, at det til alle Tider forhøier Lønningen i den dyreste Tid for Embedsmændene. Det kan træffe sig i Tider, hvor Sæden er dyr, at andre Livsfordødenheder ere billige og omvendt. Desuden falder jo den Tid, hvorefter Sædtillaaget beregnes, ikke sammen med Finantsaaret, og det kan maaskee forsaavidt have den skadelige Virkning for Embedsmændene, at han, hvis han et Aar faaer Mere end han behøver, og derved kommer til at indrette sin Husholdning derefter, kan have Vanffelighed ved at slaae sig igjennem med det, han faaer næste Aar, og hvad det angaaer, at Sædtillaaget skulde være et Middele til at undgaae Dyrskidsillaag eller Lønningsillaag, er jo Sædtillaaget som saadant i og for sig et saadant Tilfælde, saa at, hvad enten man yder dette paa den ene eller den anden Maade, kommer det